

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 000650 11 Квлз
Бања Лука, 13.06.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Даниеле Миловановић, Биљане Томић и Сенада Тице, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету осуђеног Н. К. због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1., а у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његовог браниоца поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 000650 10 К од 14.05.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.06.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости као неоснован.

Образложење

Правноснажном пресудом Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 000650 10 К од 14.05.2010. године, која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске бр. 13 0 К 000650 10 Кж 3 од 09.12.2010. године, осуђени Н. К. је оглашен кривим због кривичног дјела разбојништва из чл. 233. ст. 2. у вези са ст. 1., а у вези са чл. 23. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од пет година и шест мјесеци, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору.

Против правноснажне пресуде његов бранилац Ц. А., адвокат из Д., поднио је захтјев за заштиту законитости због повреде Кривичног закона и због повреде одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се захтјев уважи, укину обије пресуде и предмет врати на поновни поступак.

На основу чл. 352. ст. 1. Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст (ЗКП) захтјев је достављен на одговор републичком тужиоцу, који је писменим поднеском предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Захтјев сматра да код осуђеног Н. К. није било умишљаја да изврши кривично дјело за које је оглашен кривим, већ би се код њега могло радити о постојању умишљај на извршење кривичног дјела крађе из чл. 232. ст. 1. тач. 4. КЗ РС. Ово образлаже тиме да је осуђени за употребу силе од стране саизвршилаца А. М. и П. С. сазнао тек након учињеног кривичног дјела. Као аргумент за своје тврдње анализира утврђено чињенично стања ревидирајући га у односу на правноснажну пресуду, па на другачијој чињеничној основи гради тврдњу о повреди Кривичног закона.

Међутим, чињенично стање утврђено правноснажном пресудом се мора прихватити као правилно и потпуно и оно се не може преиспитивати поводом захтјева за заштиту законитости. Предмет оцјене је правилна примјена закона на потпуно и правилно утврђене чињенице. У конкретном случају, како према изреци правноснажне пресуде, тако и према утврђеним чињеницама и датим разлозима, не произилази основаност изнесених тврдњи. Пресудом је утврђено претходно постојање договора, заједничка дјелатност, како у субјективном тако и у објективном погледу, према реално предузетим радњама осуђеног и саизвршилаца. Код оваквог стања ствари правилно су његове радње правно оцијењене као кривично дјело разбојништва из чл. 233. ст. 2. у вези са ст. 1., а у вези са чл. 23. КЗ РС за које је осуђен. Зато изнесени приговор захтјева о повреди Кривичног закона није основан.

Захтјев сматра да се на главном претресу нису могли користити записници из истраге са исказима које су без присуства браниоца дали оптужени А. М. и П. С. У томе види повреду права осуђеног на одбрану и битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. тач. г) ЗКП.

Супротно томе Врховни суд налази да оваквим поступањем правноснажна пресуда није починила ову повреду. Када суд на главном претресу дозволи да се приликом директног или унакрсног испитивања оптуженог који свједочи користе записници о његовом саслушању из истраге, које је извршено без присуства браниоца, тиме се не повређује његово право на одбрану. Овакав доказ је дозвољен јер представља изузетак од непосредног извођења доказа прописан одредбом чл. 288. ст. 1. ЗКП. Ово се не може изједначавати са ситуацијом када оптужени на главном претресу користи своје право да не износи своју одбрану или да не одговара на постављена питања. Тада се записник о његовом исказу датом у истрази може користити као доказ на главном претресу и без његове сагласности,

само ако је дат у присуству браниоца, а он је о томе био поучен. Ово је правилно тумачење садржине одредбе чл. 288. ст. 3 у вези са чл. 143. ст. 2. тач. б) ЗКП, које је у својој пресуди дао и првостепени суд. Осим тога нису коришћени искази осуђеног Н. К., па се он из тих разлога није основано ни могао позивати на повреду права на одбрану.

Због наведених разлога Врховни суд је и одлучио као у изреци пресуде у смислу одредбе чл. 354. ЗКП.

Записничар,
Софија Рибич

Предсједник вијећа,
Обрен Бужанин

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић